

Το κρυφό σχολειό

Οι Έλληνες υπέφεραν πολλά βάσανα στα τετρακόσια χρόνια που ήταν σκλαβωμένοι στους Τούρκους. Όσοι δεν άντεχαν τα βάσανα βγαίνανε Κλέφτες στα βουνά. Από εκεί πολεμούσαν τους Τούρκους. Όταν δεν πολεμούσανε στήνανε χορό και τραγουδούσανε: «Καλύτερα μιας ώρας

ελεύθερη ζωή, παρά σαράντα χρόνια σκλαβιά και φυλακή». Οι Τούρκοι άρπαζαν τα μικρά Ελληνόπουλα, τα έπαιρναν στην Τουρκία και τα έκαναν Τούρκους στρατιώτες, τους Γενίτσαρους.

Τα σχολεία μας τα είχαν κλείσει. Δεν επέτρεπαν στα Ελληνόπουλα να μαθαίνουν γράμματα, γιατί νόμιζαν έτσι πως θα ξέχαναν το Χριστό και την Ελλάδα τους. Τα σκλαβωμένα Ελληνόπουλα όμως πήγαιναν νύχτα, κρυφά στις εκκλησιές και τα μοναστήρια για να μάθουν γράμματα. Πιασμένοι χέρι-χέρι ξεκινούσαν νύχτα από τα σπίτια τους. Φοβούνταν πολύ. Για να ξεχνούν λίγο το φόβο τους σιγοτραγουδούσαν:

Φεγγαράκι μου λαμπρό,
φέγγε μου να περπατώ,
να πηγαίνω στο σχολειό,
να μαθαίνω γράμματα,
γράμματα σπουδάγματα
του Θεού τα πράγματα.

Εκεί στην εκκλησία τα περίμενε ο ιερέας. Κάτω από το τρεμάμενο φως του κεριού, τα μάθαινε να διαβάζουν και να γράφουν. Τους μιλούσε για το Χριστό και την Ελλάδα. Μέσα στην εκκλησία, με το φως του καντηλιού, τα παιδιά μάθαιναν να αγαπούν το Θεό, την πατρίδα και την ελευθερία. Τους έλεγε πως είναι Ελληνόπουλα και πως πρέπει να μεγαλώσουν να πολεμήσουν και να ελευθερώσουν την Πατρίδα τους.